

Debbie Macomber

*Liefdesbrieven in
Rose Harbor*

1

Als iemand me twee jaar geleden had verteld dat ik de eigenaar en beheerder van een bed and breakfast zou worden in een piepklein plaatsje dat Cedar Cove heet, had ik hem waarschijnlijk heel hard uitgelachen. Maar ik had ook nooit verwacht dat ik op mijn zesendertigste weduwe zou worden. Als ik iets heb geleerd – en geloof me, het leven heeft heel wat pijnlijke lessen voor me in petto gehad – is het dat je bij de toekomst nooit een garantiebewijs bijgeleverd krijgt.

Dus nu sta ik bij een hitte van vijfendertig graden bedden af te halen, wc's te schrobben en koekjes te bakken. En wat nog verrassender is, is dat ik het heerlijk vind. Nou, oké, dat wc-schrobben misschien niet zo, maar wel zo ongeveer alle andere aspecten van het nieuwe leven dat ik ben begonnen.

Het is nu twee volle jaren geleden dat ik te horen kreeg dat mijn man overleden was. En hoewel ik het niet voor mogelijk had gehouden, zijn er momenten waarop ik weer kan glimlachen, vreugde voelen en zelfs schateren. Alle drie heel verrassend. Toen ik bericht kreeg dat Paul was omgekomen bij een helikoptercrash op een of andere onuitspreekbare bergheiling in Afghanistan voelde het alsof mijn hele wereld op slag implodeerde. Ik moest me ergens aan vastklampen om het noorden niet helemaal kwijt te raken, en mijn reddingsboei werd de Rose Harbor Inn.

Bijna iedereen raadde me af om het pension te kopen: mijn familie, mijn vrienden, mijn baas. Ik kreeg keer op keer hetzelfde te horen, namelijk dat dit een drastische stap was en dat ik beter een jaar kon wachten. Denk er een maand of twaalf over na, riep iedereen. Dat is de gangbare volkswijsheid en ik hoorde het allemaal braaf aan, terwijl ik stilletjes mijn eigen plan trok. Ik moest ofwel iets heel anders gaan doen – oké, iets drastisch – of ik zou langzaam gek worden.

Of het makkelijk was? Niet bepaald. De kost verdienen met kamers verhuren, waarbij ik het grootste deel van het werk zelf doe, heeft niet direct geleid tot een lucratieve investeringsportfolio. Ik heb nog geen cent winst gemaakt, maar ik ga ook niet kopje-onder. In wezen heb ik bijna al mijn verdiensten weer in het pension gestopt.

Toen ik de bed and breakfast had gekocht, heb ik de naam veranderd en een nieuw bord laten maken en ophangen. Ik besloot mijn nieuwe thuis de Rose Harbor Inn te noemen. Rose is mijn achternaam, Pauls naam, en Harbor betekent haven, en ik kon wel een veilige thuishaven gebruiken om mijn verdriet te verwerken. En mijn bord hing nu trots voor het pension met mijn naam, Jo Marie Rose, eronder gegraveerd.

Naast het nieuwe bord moest er het een en ander gerepareerd worden, gedeeltelijk voor het mooie en gedeeltelijk pure noodzaak. Gelukkig werd ik door vrienden in contact gebracht met Mark Taylor, de plaatselijke klusjesman.

Mark.

Wat een raadsel was die man. Ik had hem het laatste jaar bijna elke dag gezien, soms twee of drie keer per dag, en ik wist nog steeds niet veel meer over hem dan zijn naam en adres. Oké, behalve dan dat hij een geweldige timmerman is en totaal verslaafd aan mijn pindakaas-koekjes. Dat ik niet meer over hem wist, was net zo irritant als een lastige muggenbult die constant blijft jeuken. Mijn fantasie sloeg op hol. Ik wilde achter Marks geheimen komen en verzong tientallen redenen waarom hij weigerde over zichzelf te praten. Sommige van die scena-

rio's waren te gek voor woorden en ergens in mijn achterhoofd had ik er zelfs een paar die ronduit griezelig waren.

Ik ben al een tijdje fanatiek bezig om stukjes en beetjes persoonlijke informatie uit hem te krijgen. Tot dusver met weinig tot geen succes. Ik kan net zo goed proberen iets in marmer uit te hakken met een marshmallow. Die man is zo gesloten als maar kan.

De wasmachine piepte om aan te geven dat hij klaar was.

De Hendersons, die net waren vertrokken, waren hier geweest om hun zoon te bezoeken, die gestationeerd was op de marinebasis van Bremerton. Hij had zich onlangs verloofd met een vrouw van hier en het stel was ingevlogen vanuit Texas om kennis te maken met hun toekomstige schoondochter. Het was een heerlijk stel en Lois en Michael waren fijne gasten geweest.

Voor het komende weekend had ik twee namen in het grote boek. Ze zouden allebei in de loop van vrijdagmiddag arriveren. Ik ben niet zo goed in het onthouden van namen. De mensen komen en gaan, maar om de een of andere reden herinnerde ik me beide boekingen voor dit weekend nog heel goed.

De eerste was Eleanor Reynolds en die had tamelijk netjes geklonken toen ik haar voor het eerst sprak. Ik schatte haar in als een accountant of anders een bibliothecaresse van middelbare leeftijd. Maar gaandeweg was ik van gedachten veranderd. Ik had Ellie – ze vroeg of ik haar zo wilde noemen – twee keer gesproken sinds ons eerste telefoongesprek. Eén keer toen ze afzegde en de derde keer toen ze opnieuw reserveerde. Die dame wist blijkbaar niet zo goed wat ze wilde. Maar de laatste weken had ik niets van haar gehoord, dus ik nam maar gewoon aan dat ze volgens afspraak in de loop van de middag zou arriveren.

Maggie Porter was daarbij vergeleken een verademing, met haar vrolijke gebabbel. Ze had dit weekendje gepland om er even helemaal tussenuit te zijn met haar man Roy. Vlak voor Onafhankelijkheidsdag op 4 juli hadden Maggies schoonouders, die blijkbaar hadden gehoord

wat Maggie van plan was, mij gebeld en voor het weekend betaald bij wijze van cadeautje voor de trouwdag van het jonge stel. Ik verheugde me op de kennismaking met Maggie en haar man.

Rover blafte, waaruit ik opmaakte dat er iemand het pad op kwam. Ik wierp een blik op mijn horloge, omdat ik bang was dat ik de tijd was vergeten. Dat gebeurde vaker dan me lief was. Rover, mijn trouwe vriend, die ik had gered uit het asiel, vloog naar de deur. Ik herkende Rovers blafje, dat betekende dat er niets was om me zorgen over te maken. Het waren geen vroeg arriverende gasten, het was Mark Taylor.

Ha, fijn! Ik hoopte al dat hij het was. Ik was vast van plan om hem uit te horen en dit keer zou hij mooi niet de kans krijgen om me op een zijspoor te zetten of mijn vragen te omzeilen.

Ik hield de deur open voor Mark. Afgelopen mei had hij zijn been gebroken en het was goed genezen. Hij liep zo te zien helemaal niet mank. Het zat me niet lekker hoe lang hij erover had gedaan om mijn rozentuin aan te leggen. Het had maar een paar dagen in beslag hoeven nemen, maar het had zich weken en nog eens weken voortgesleept.

Geduld is niet mijn sterkste kant, zoals je misschien al doorhad. Om eerlijk te zijn had zijn gebroken been het project natuurlijk niet erg versneld. Toen de rozentuin er eenmaal was en in bloei stond, was mijn ergernis al enigszins weggezaakt. Het volgende punt op mijn agenda was het tuinprieel dat ik door Mark wilde laten bouwen. Ik had hem een foto gegeven van wat ik in mijn hoofd had, maar dat was alweer weken geleden.

Ik verlangde zo ontzettend naar dat prieel. Ik zag al helemaal voor me hoe Rover naast me zou zitten terwijl ik bij zonsondergang met een kopje koffie of thee zou kijken hoe de zon roze en oranje schaduwen in de lucht zou werpen als hij langzaam onderging achter het Olympic-gebergte. Dat kon ik ook zien vanaf het terras achter mijn huis, maar die plek reserveerde ik altijd voor mijn gasten. Op de voorkant van mijn brochure stond een foto van die zonsondergang. Mark

had de foto genomen. Hij kan behoorlijk goed fotograferen, hoewel hij mijn lof wegwuift alsof hij het gênant vindt om complimentjes te krijgen.

Mark kwam binnen en bleef heel even staan neerkijken op Rover, waarbij hij iets mompelde in de trant van dat die hond toch maar een waardeloos straatmormel was.

Ik klemde mijn tanden op elkaar om Rover niet meteen te gaan verdedigen. Zo was Mark nu eenmaal. Hij zei dat soort dingen puur om me op de kast te krijgen, maar ik had hem door en ik trapte er mooi niet in.

‘Heb je even?’ vroeg hij.

‘Ja, hoor. Wat is er?’

Hij gaf niet meteen antwoord, maar liep door naar de kamer waar ik het ontbijt voor mijn gasten altijd serveerde en legde een opgerolde bouwtekening op tafel. ‘Ik heb de plannen voor het tuinpriël af.’

Dat was een verrassing. Ik had verwacht dat hij er nog eens vijf of zes maanden over zou doen om daaraan toe te komen. Hij had van begin af aan duidelijk gemaakt dat hij nog andere klusjes had, die voor de mijne gingen. Ik vermoedde dat hij dat ook al deed om mij te irriteren. In mijn ogen was mijn geld net zo goed als dat van een ander, of dat zou je tenminste denken. Ik had mijn uiterste best gedaan, maar ik was er nog steeds niet achter hoe Mark zijn prioriteiten stelde. Niet dat het veel uitmaakte. Hoe hij het ook bepaalde, mijn projecten kwamen steevast bijna onder aan zijn lijstje.

‘Dat is geweldig,’ zei ik, en ik hoopte maar dat ik bemoedigend zou klinken, maar ook weer niet té. Ik had geen zin om me een teleurstelling op mijn hals te halen als hij veel later dan ik wilde aan het project zou beginnen.

Hij ontrolde het vel papier en zette het in twee hoeken vast met mijn zout- en pepervaatjes. De losse hoekjes krulden een beetje op.

Ik keek ernaar en was meteen blij met wat ik zag. ‘Wanneer heb je dit getekend?’ vroeg ik.

‘Een paar weken terug.’

En hij liet het me nu pas zien?

‘Vind je het wat of niet?’

Ik was niet de enige die nu en dan wat ongeduldig uit de hoek kon komen.

‘Jazeker wel,’ zei ik geruststellend, ‘maar ik heb een paar vragen.’

‘Zoals?’

‘Wat gaat het me kosten?’

Hij sloeg zijn ogen ten hemel, alsof ik onredelijke eisen stelde. ‘Wil je een offerte?’

‘Dat is meestal wel hoe het werkt,’ bracht ik hem in herinnering.

Hij zuchtte alsof ik hem had beledigd. ‘Ik zou denken dat je inmiddels wel weet dat ik altijd een eerlijke prijs reken.’

‘Dat weet ik ook, maar zo’n prijel kan nooit goedkoop zijn en ik moet er wel geld voor reserveren. Het kan zeker niet op afbetaling?’

Hij haalde stuurs zijn schouders op. ‘Nee.’

‘Ik vermoedde al zoiets.’ Hij liet zich namelijk toch al het liefst contant betalen.

‘Oké, goed, ik maak wel een offerte, maar ga dan niet klagen over vertragingen, want dat is dan mooi je eigen schuld.’

‘Kun je me niet een globaal idee geven?’ drong ik aan. Tot nu toe waren de kosten van alles wat Mark voor me had gemaakt meer dan redelijk uitgevallen.

Daarop haalde hij een klein opschriftboekje uit het borstzakje van zijn overhemd en bladerde een paar bladzijden door. Hij bestudeerde de bouwtekening, fronste en deed toen zijn ogen dicht, alsof hij in gedachten een kostenraming maakte. Toen hij zijn ogen weer opendeed, noemde hij een bedrag waarmee ik goed kon leven.

‘Klinkt prima,’ zei ik, waarbij ik mijn tevredenheid niet te erg probeerde te laten doorschemeren.

‘Dus het plan gaat door?’

Ik bekeek het ontwerp nog eens goed. Het was min of meer een

exacte kopie van het plaatje dat ik maanden geleden uit een tijdschrift had geknipt en aan hem had gegeven. Voor zover ik het kon beoordelen was het perfect en zou het mijn pension van de straat af gezien enorm opfleuren.

‘Het plan gaat door.’ Ik wreef in mijn handen. Ik was helemaal enthousiast geworden en het kon me niet schelen of Mark dat kon zien. Rover kwispelde met zijn staart alsof hij ook blij was.

‘Mooi.’ Hij zette het zout- en pepervaatje weer in het midden van de tafel, pakte het ontwerp, rolde het weer op en deed er een elastiekje om.

Marks neus rimpelde. ‘Heb je vanochtend koekjes gebakken?’ vroeg hij. Hij fronste. ‘In deze hitte?’

‘Het was nog vroeg.’

Ik sta meestal nogal vroeg op, altijd al. Mijn vrienden sliepen, voordat ze trouwden en kinderen kregen, in het weekend vaak uit tot tien of elf uur. Hoe hard ik mijn best ook deed, ik was zelden later wakker dan zeven uur. Acht uur op zijn allerlaatst.

‘Hoe vroeg?’

‘Vier uur.’

Mark schudde zijn hoofd en trok een vies gezicht, alsof hij onverwacht in iets zuurs beet. ‘Mij te vroeg.’

‘Is het ook te vroeg voor een kleine smaaktest?’ Het lag er dik bovenop dat hij op dat aanbod had afgestuurd.

‘Lijkt me geen straf.’

Ik had Mark Taylor nog nooit een koekje zien afslaan. Niet dat zijn verslaving aan zoet hem was aan te zien. Mark was een lange slungel van zeker 1 meter 90 of misschien wel 1,95 lang en zo mager als een lat. Hij zag er altijd uit alsof hij nodig naar de kapper moest. Hij was een aantrekkelijke man, of dat zou hij kunnen zijn als hij wat meer de neiging had vertoond om iets aan zijn uiterlijk te doen, maar dergelijke neigingen had hij duidelijk niet. Uiterlijk leek hem niet veel te kunnen schelen. In tegenstelling tot hem was ik, zoals Paul altijd zei, ‘rond op precies de goeie plekken’. Ik was zo’n vrouw wier gewicht constant op

en neer jojoet. In mijn strijd tegen de kilo's bewoog ik regelmatig, voornamelijk door lange wandelingen te maken met Rover. En verder hield ik van tuinieren. Deze zomer had ik mijn haar laten groeien, dat donker was en nu tot op mijn schouders viel. Ik bond het bijna altijd bij elkaar in mijn nek met een haarelastiekje.

Mark liep met me mee naar de keuken. Rover ging ons voor. De pindaaskaokjes lagen op de afkoelroosters. Ik gaf Mark een schoteltje en zei: 'Ga je gang,' terwijl ik twee koppen koffie voor ons inschonk.

We gingen tegenover elkaar aan tafel zitten. Ik zette mijn ellebogen op het tafelblad en bekeek de klusjesman aandachtig.

Hij had al drie koekjes weggewerkt voordat hij merkte dat ik hem gebiologeerd aanstaarde. 'Wat is er?' zei hij met een frons.

Er zaten koekkruidels in zijn mondhoeken. Hij had een aangenaam uitzienende mond, mijmerde ik. 'Pardon?' vroeg ik.

'Wat zit je te kijken?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik zat vanochtend te denken.'

'Konden je hersens dat wel hebben?' vroeg hij.

Zijn armzalige poging tot humor sloeg bepaald niet in als een bom. 'Heel grappig, hoor.'

'Oké, goed, dan stel ik de voor de hand liggende vraag. Waaraan zat je te denken?'

'Aan jou.'

'Aan mij.' Hij greep naar zijn koffie en nam een slok. 'Niet het allerinteressantste onderwerp, kan ik je verzekeren.'

'Integendeel. Ik bedacht ineens dat we elkaar al kennen sinds ik het pension heb gekocht en dat ik zo goed als niets over je weet.'

'Er valt ook niks te weten.'

'Ben je ooit getrouwd geweest?'

Zijn frons werd dieper. 'Heb jij geen belangrijker zaken aan je hoofd?'

'Niet echt. Als ik ernaar moest raden, zou ik zeggen dat je nooit een vrouw hebt gehad. Ik ben in je huis geweest, weet je nog?'

‘Nou en? En trouwens, zoals ik het me herinner was je niet eens uitgenodigd.’

Ik schoot direct in de verdediging. ‘Ik bracht je eten toen jij je been had gebroken.’

‘Ik hoefde helemaal geen eten,’ wierp hij tegen.

‘Verander nu niet van onderwerp.’ Ik zou hem geen kans geven om me af te leiden met een of ander ruzietje. ‘Er staat of hangt helemaal niets persoonlijks in je huis. Geen schilderijen, geen foto’s, niets.’

Hij schudde zijn hoofd alsof hij totaal niet snapte waar ik het over had. ‘Oké, dus ik ben geen kei op het gebied van binnenhuisarchitectuur. Moet ik soms naar die zender kijken die jij zo leuk vindt, waarop een vrouw een complete eethoek in elkaar knutselt van een colafles en een vishengel?’

‘Nee,’ verduidelijkte ik. ‘Ik vermoed dat jij in een soort getuigenbeschermingsprogramma zit.’

Mark had net een slok van zijn koffie genomen en moest zo lachen dat hij een mond vol terug spuugde in zijn kopje.

‘Ik meen het serieus,’ zei ik.

‘Dan heb je een behoorlijk rijke fantasie.’

‘Oké, dan zit je niet in de getuigenbescherming. Maar je hebt nog steeds mijn vraag niet beantwoord.’

Hij zuchtte, alsof het onderwerp hem gigantisch verveelde. ‘Welke vraag?’ Hij pakte nog een koekje en stond op.

‘Ben je ooit getrouwd geweest?’ vroeg ik, iets luider ditmaal. Ik wilde hem duidelijk maken dat ik het meende en dat ik vastbesloten was om zijn geheimen te ontraadselen.

‘Geen idee waarom je zoiets zou willen weten. Lijkt me ook niet dat het jou iets aangaat.’

Dat was dan zeker bedoeld om mij op mijn nummer te zetten. ‘Ik ben gewoon benieuwd,’ zei ik.

Hij zette zijn kopje in de gootsteen. ‘Nergens goed voor. Zo interessant ben ik niet. Ik zie je nog wel.’

En met die woorden liep hij de voordeur uit.

‘Toe maar, wat zijn we weer kregel,’ zei ik tegen Rover, die zijn kop schuin hield alsof hij het met me eens was. Maar ik was niet van plan om de kwestie te laten rusten en greep naar de telefoon. Als hij per se zo moest doen, prima dan. Dan ging ik over op plan B. Ik toetste het nummer van mijn vriendin Peggy Beldon in.

Peggy en haar man Bob waren de eigenaars van de Thyme & Tide, een andere bed and breakfast in Cedar Cove. Peggy was degene die me Mark had aangeraden als klusjesman. We waren bevriend geraakt en ze was altijd even behulpzaam en informatief. Ik had nooit de indruk gekregen dat ze me beschouwde als een concurrent. Sterker nog, als zij vol zat, verwees ze haar overvloedige klanten door naar mij. Ik was Peggy heel dankbaar voor haar adviezen en de goede raad waarmee ze altijd zo gul was.

‘Jo Marie,’ zei ze toen ze opnam, en haar stem klonk alsof ze het leuk vond om iets van me te horen. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik heb een vraag,’ zei ik, een beetje gegeneerd omdat ik zo openlijk nieuwsgierig was naar Mark.

‘Tuurlijk, vraag maar raak.’

‘Ik vroeg me af wat jij weet over Mark Taylor.’

‘Okééééé...’ Ze rekte het woord uit alsof mijn vraag haar een beetje overrompelde.

Ik wilde één ding meteen duidelijk maken. ‘Niet omdat ik op wat voor manier dan ook op hem val, hoor.’

‘Dat dacht ik ook niet,’ zei Peggy. ‘Ik aarzelde alleen omdat ik je eigenlijk niet zo veel kan vertellen. Ik weet niet zo veel over hem.’

‘Is er iemand die meer weet?’ drong ik aan. Mark was de zwijgzaamste man die ik ooit had meegemaakt. Ik wist zeker dat er een verhaal achter zat, wie weet zelfs een duister geheim.

‘Ik kan het Bob wel eens vragen, als je wilt. Hij is even weg, maar hij kan elk moment terugkomen. Ik was van plan over een uurtje of zo naar de bakker te gaan. We kunnen daar afspreken en dan kan ik doorgeven wat Bob te melden heeft.’

‘Perfect. Ik zie je over een uur.’ Linksom of rechtsom, het zou me lukken om Mark Taylors stiekeme, duistere geheimen te ontsluiten.

Ellie Reynolds had een wringende knoop in haar maag toen ze in de shuttlebus van het vliegveld van Seattle naar Cedar Cove zat. Ze hoopte vurig dat het een goed idee was geweest om Tom Lynch te ontmoeten. Haar moeders waarschuwingen galmden in haar oren als een kakofonie van kerkklokken die al haar gedachten overstemde, tot ze het gevoel kreeg dat ze doof zou worden.

Ze klemde haar handen ineen en keek uit het busraampje. De oudere vrouw die aan de andere kant van het gangpad zat had een breiwerkje in haar handen. Ze schonk Ellie een bemoedigende glimlach, alsof ze haar onrust voelde. Ellie glimlachte terug en draaide haar hoofd toen de andere kant op om het landschap te bestuderen. Het leek hier redelijk veel op de omgeving van Bend, haar woonplaats in Oregon.

Ellie had Seattle en omstreken door de jaren heen twee keer eerder bezocht. Een keer als padvindertje, toen ze nog in groep zeven zat, en toen nog eens als middelbare scholier, toen ze met het schoolkoor optrad tijdens een kerstviering in Seattle. Ellie en haar moeder waren het grootste deel van haar leven dicht bij huis gebleven. Seattle was ‘de grote stad’. Het was op haar zestiende een enorm avontuur geweest om daarnaartoe te gaan. En nu, op haar drieëntwintigste, voelde ze zich net een ongehoorzaam kind dat tegen de wensen van haar moeder was ingegaan.

Ellie besloot dat ze niet aan haar moeder moest denken, maar aan Tom. Er kwam meteen een warm, blij gevoel over haar. Ze communiceerden al maanden via Facebook, sms'jes, telefoontjes en e-mail. Ze had nog nooit zulke sterke gevoelens voor een man gehad en al helemaal niet voor iemand die ze nog nooit persoonlijk had ontmoet. Ze hadden van alles gemeen en er was een duidelijke klik. Ze hielden allebei van taco's met vis, naar de sterren kijken, lange wandelingen en klassieke romans. Ze hadden elkaar zelfs ontmoet via een boekenclub op internet.

Tom had vroeger op een onderzeeër gediend en werkte nu op de marinewerf in Bremerton. Ellies moeder was volkomen over haar toeren geraakt van dat minuscule feitje. Zeelieden stonden erom bekend dat ze in elke haven een meisje hadden; het waren mannen van twijfelachtige moraal, aldus haar moeder. Maar Ellie weigerde zo over Tom te denken. Hij was net zo'n type als zij, een beetje verlegen en gereserveerd, behalve als ze zenuwachtig was. Het was misschien gek, maar als ze erg nerveus werd, zoals nu, kon ze de meest onzinnige informatie eruit flappen tegenover wildvreemden, informatie die ze normaal niet eens zou delen met haar beste vriendin.

Haar moeders waarschuwingen ten spijt was Ellie niet bang dat Tom haar gebruikte. Uit alles wat ze van hem wist maakte ze op dat hij lief en attent was, intelligent en leergierig, en niet zo'n stereotiepe zeeman die spelletjes speelde met de gevoelens van anderen. Ze kon stomweg niet geloven dat hij haar ooit zou kwetsen. Ze vertrouwde hem, en als zijn foto niet loog, was hij net zo open en eerlijk als zij geloofde. Ze was bereid om te vertrouwen op dat geloof. Zijn hart was het enige wat telde.

Ze zouden elkaar dit weekend voor het eerst in het echt zien. Tom was degene die haar had aangeraden om in de Rose Harbor Inn te logeren. Ellie bad nog maar eens dat ze hier goed aan deed. Ze had in mei een kamer in de bed and breakfast gereserveerd, bijna drie maanden geleden, en nadien was ze twee keer van gedachten veranderd. Ze had-

den afgesproken voor augustus en Tom was blij en opgewonden dat ze elkaar eindelijk zouden ontmoeten. Net als zij.

Ze beseftte dat het een vergissing was geweest om haar moeder over Tom te vertellen. Toen Virginia Reynolds hoorde dat Ellie een man wilde ontmoeten die ze via Facebook kende, was ze totaal van de kook geraakt, op het krankzinnige af, en helemaal overtuigd dat Ellie op het punt stond om de grootste fout van haar leven te maken. Haar moeder had zo aangedrongen dat Ellie was gezwicht en het bezoekje had afgezegd. Toen ze Tom vertelde dat ze van gedachten was veranderd, had hij aangeboden om haar moeder te bellen om haar te verzekeren dat hij niets dan eerbare bedoelingen had. Dat vertederde Ellie, maar het kwam haar belachelijk voor dat ze op haar leeftijd nog tegenover haar moeder moest verantwoorden wat ze deed en met wie. Kort daarna hernieuwde Ellie haar kamerreservering omdat ze wilde bewijzen dat ze heus wel haar eigen keuzes kon maken. Tom bleef bij zijn aanbod. Hij vond het geen punt om even met haar moeder te praten, haar vragen te beantwoorden en haar desgewenst telefoonnummers te geven van mensen die meer over hem konden vertellen.

Ellies mobiele telefoon maakte een pinggeluid dat aangaf dat er een sms'je binnenkwam. Ze viste haar telefoon uit haar handtas in de hoop dat Tom haar een berichtje had gestuurd en zuchtte geërgerd toen ze zag dat het haar moeder was.

Laat alsjeblieft weten of alles goed is, had Virginia Reynolds geschreven.

Geland. Veilig en wel, typte Ellie snel terug.

Goddank. Je hebt geen idee hoe bezorgd ik ben.

Alles is goed, mam. Ellie zuchtte en stopte haar telefoon weer in haar tas zonder acht te slaan op de volgende 'ping'. Ongetwijfeld was het haar moeder weer.

Het onderliggende probleem, beseftte Ellie, was het mislukte huwelijk van haar ouders. Ellie had haar moeder haar hele jeugd door wel duizend keer horen beweren dat mannen niet te vertrouwen waren.

Mannen walsten over je hart heen en liepen dan doodleuk weer weg, alsof het allemaal niets te betekenen had. Dat was Virginia's ervaring en ze was tot alles bereid om haar enige kind dat lot te besparen.

Na de scheiding van haar ouders was Ellie het middelpunt van haar moeders wereld geworden. Virginia had haar hele leven aan Ellie gewijd: haar tijd, haar geld en haar liefde, alles ging naar Ellie. Soms voelde het verstikkend aan. Ellie snakte ernaar om haar eigen weg te gaan en voelde zich dan op slag schuldig, omdat ze wist dat zij het enige was wat haar moeder had.

Haar telefoon ging en Ellie griste hem uit haar tas in de hoop dat het Tom was.

Haar moeder.

Ellie liet hem overgaan tot de voicemail aansloeg. De vrouw aan de andere kant van het gangpad wierp haar een vragende blik toe, die Ellie negeerde. Het probleem was dat Ellie de zorgen van haar moeder maar al te goed begreep. Hoe je het ook bekeek, het bleef riskant om af te spreken met een vent die ze alleen kende via telefoontjes en mailtjes en sms'jes. In wezen had haar moeder gelijk. Ellie kende Tom Lynch niet echt. Hij kon best een serieverkrachter zijn, of een crimineel, of zelfs een massamoordenaar. En zoals haar moeder zei was het best mogelijk dat ze een nachtmerrie tegemoet ging die haar de rest van haar leven zou blijven achtervolgen. Ze had Ellie gesmeekt om mee te mogen naar deze eerste ontmoeting. Ellie had haar aanbod zelfs even serieus overwogen. Maar niet voor lang. Dit was iets wat ze helemaal zelf wilde – nee, móést – doen. Ze was heus wel voorzichtig en ze zou Tom ergens in het openbaar ontmoeten.

Als ze na hun ontmoeting besloten dat het iets tussen hen kon worden, zouden ze doorgaan met kennismaken. Dan zou hij naar Oregon komen en zich voorstellen aan haar moeder. Dit leek Ellie het meest logisch en ze was misschien een beetje introvert, maar volstrekt niet achterlijk. Ze was zelf ook niet helemaal zeker van haar zaak. Zelfs zij moest toegeven dat haar relatie met Tom nogal onconventioneel was.

Ze zou de eerste zijn die toegaf dat dit meestal niet de manier was waarop een vrouw een man leerde kennen. En ze had misschien niet veel ervaring met relaties, maar ze vertrouwde op haar gevoel en dat zei dat ze Tom Lynch kon vertrouwen.

Met haar telefoon nog in haar hand checkte Ellie haar e-mail en zag dat Tom haar een berichtje had gestuurd met de vraag of ze het wilde laten weten wanneer ze aankwam. Haar vingers vlogen zo ongeveer over het toetsenbordje toen ze antwoordde. Ze moest toegeven – zij het met tegenzin – dat Tom ietwat terughoudend overkwam, iets waar haar moeder haar maar al te graag en vaak op wees. Ellie had niet eens de moeite genomen om haar tegen te spreken. Ze had alleen maar tegen haar moeder gezegd dat ze op haar intuïtie vertrouwde. Wat achteraf gezien misschien niet het verstandigste antwoord was, want haar moeder was ogenblikkelijk van wal gestoken met een lange tirade tegen Ellies vader. Virginia had zelf ook ooit op haar hart vertrouwd en moest je zien wat dat had opgeleverd. Ellie kon de woorden van haar moeder bijna woordelijk meezeggen.

Virginia was, zeer tegen de wens van haar ouders, verliefd geworden op een jongeman die ze in haar studietijd had leren kennen. Ze waren gek op elkaar. Haar ouders zetten van meet af aan vraagtekens bij Scott Reynolds. Ze vonden hem maar niets, laat staan dat ze hem vertrouwden. Na één enkele ontmoeting verklaarde haar vader dat Scott te glad en arrogant was, en ook nog eens oppervlakkig, wat misschien nog wel het ergste was. Virginia was door beide ouders gewaarschuwd dat ze niet verliefd moest worden op een man die te veel zelfvertrouwen had. Ze hadden iemand anders in gedachten voor hun enige dochter, iemand die veel geschikter was. Ze waren er van begin af aan van overtuigd dat Scott Virginia's hart zou breken. En ze hadden gelijk gekregen.

Virginia had niet naar haar ouders geluisterd omdat ze zo verliefd was en haar hormonen met haar op de loop gingen. Scott en Virginia hadden haar familie getart en tegen hun goede raad in bleven ze bij elkaar. De liefde had Virginia blind gemaakt. En om het allemaal nog in-

gewikkelder te maken, waren Virginia en Scott zonder hun zegen getrouwd.

Virginia moest toegeven dat ze een tijdlang dolgelukkig was geweest, vooral toen ze ontdekte dat ze zwanger was van Ellie. Scott brak zijn studie af en ging werken als taxichauffeur. Hij was in de wolken met zijn dochttertje, dat ze Eleanor noemden, naar de moeder van Virginia, in de hoop dat haar ouders Virginia's opstandigheid zouden vergeven en Scott zouden opnemen in de familie. Scott had haar meteen Ellie genoemd en die naam was blijven hangen. De kersverse grootouders hadden Virginia en Eleanor meteen in hun armen gesloten. Ze hadden hun best gedaan met Scott, beweerde Virginia, maar zijn afkeer van haar moeder en vader had een wig tussen hen gedreven.

Het duurde niet lang voor Scotts enthousiasme voor het huwelijk en het vaderschap afnam. Ze hadden het in financieel opzicht moeilijk, omdat ze leefden van Scotts inkomsten als taxichauffeur. Haar ouders boden hun een lening aan, maar Scott wilde er niets van weten. Toen begonnen de problemen. Virginia kon niet begrijpen waarom ze het volgens hem allemaal zelf moesten redden. Ze ruzieden veel, vooral toen Virginia steeds meer tijd doorbracht met haar moeder in het ouderlijk huis. Scott kwam vaak laat thuis van zijn werk en als Virginia dan wilde weten waar hij al die tijd zat, beweerde hij dat dat nooit veel kon uitmaken, omdat zij toch bijna nooit thuis was. Het leek wel of ze liever bij haar ouders zat dan bij hem.

Toen zwoer Virginia's vader op een boze dag dat hij Scott met een andere vrouw had gezien. Toen ze hem daarmee confronteerde beweerde Scott dat de vermeende concurrente een collega was met wie hij bevriend was en dat ze bovendien dertig jaar ouder was dan hij. Virginia weigerde dat te geloven. Wat haar betrof was Scott niet meer te vertrouwen. En met zo veel achterdocht duurde het niet lang voor het huwelijk uit elkaar spatte.

Toen Virginia de scheiding aanvraagde, vingen haar ouders haar op in het ouderlijk huis en waren ze bereid haar te vergeven dat ze zich uit

blinde liefde zo had vergalopperd. Ellie verhuisde mee met alleen wat vluchtige herinneringen aan haar vader.

En nu leek de geschiedenis zich te herhalen. Ellie had haar moeder ook getrotseerd vanwege een man. Een man die ze nog niet eens had ontmoet.

De bus stopte en een ouder echtpaar dat achterin zat, stapte uit in een plaatsje dat Gig Harbor heette. Terwijl de chauffeur hun koffers uitlaadde, bekeek Ellie de schilderachtige gebouwen langs de pittoreske waterkant. Ze wist niet veel over Cedar Cove, maar ze hoopte dat het er net zo charmant uitzag als dit.

Toen de chauffeur weer op zijn plek zat, vroeg Ellie: 'Hoe ver is het nog naar Cedar Cove?'

'Niet zo ver meer,' zei hij, en hij draaide zich om om haar aan te kijken. 'Binnen een minuut of veertig zet ik je af.'

Ellie schonk hem een flauw glimlachje. Haar maag schoot weer in de knoop, nog strakker dan eerst. Ze kon nog steeds nauwelijks geloven dat ze daadwerkelijk tegen haar moeder was ingegaan.

'Nog een paar haltes, dan zijn we er,' zei de chauffeur. Hij draaide zich weer om en startte de bus. 'Een korte stop in Purdy en Olalla, en daarna komt Cedar Cove.'

'Oké.'

'Heb je iemand die je ophaalt bij de bushalte?' vroeg de chauffeur, die haar nu aankeek via zijn achteruitkijkspiegel. 'Familie of vrienden?'

'Ja.' Nou ja, soort van. Zodra ze Tom had verteld hoe en wat had hij aangeboden om vrij te nemen van zijn werk om haar op te halen. Ellie had zijn aanbod afgeslagen. Ze wilde er op haar best uitzien voor hun eerste ontmoeting en dat deed ze dus liever niet na een vlucht en in haar reiskleren. Er was vast wel een taxi in Cedar Cove die haar naar het pension kon brengen. Toen ze Jo Marie daarnaar had gevraagd, had die haar verrast met een aanbod om haar op te komen halen bij de halte waar ze moest uitstappen, vlak langs de snelweg.

‘Het ziet ernaar uit dat we prachtig weer krijgen,’ zei de oudere vrouw aan de andere kant van het gangpad terloops. Ze was Ellie al een paar keer opgevallen. Steeds als Ellies telefoon overging zag ze de vrouw in haar richting kijken.

‘Dit is de beste tijd van het jaar voor een bezoekje aan deze streek. Je bent hier toch op bezoek?’

‘Ja,’ zei Ellie.

De vrouw breide stevig door en liet de wol bijna zonder naar haar handen te kijken over de naalden glijden. ‘Ik kom hier elk jaar om mijn kinderen en kleinkinderen te bezoeken. Mijn dochter en schoonzoon werken allebei en ik wilde niet dat ze vrij zouden nemen om mij van het vliegveld te halen. Mijn kleinzoon haalt me op bij de parkeerplaats in Olalla.’

‘Ik ben hier voor een eerste ontmoeting met iemand. Hij werkt op de marinewerf,’ zei Ellie, en ze zette zich schrap voor eventuele terechtwijzingen van de oudere vrouw. Als deze oude breister net zo iemand was als haar moeder, kon ze elk moment een waarschuwing of opmerking verwachten. Toen de oudere vrouw niets zei, beseftte Ellie hoe belachelijk ze deed. Haar moeder had haar zo gehersenspoeld dat ze overal negativiteit verwachtte.

‘We hebben elkaar op internet ontmoet bij een onlineboekenclub,’ ging Ellie verder, om de stemming nog wat verder te peilen. ‘Of eigenlijk deed hij me een vriendenverzoek op Facebook. Zijn onlineboekenclub had een link met de mijne... Het is nogal een lang verhaal.’ Ze verwachtte niet dat de oudere vrouw veel over sociale media zou weten.

‘Ik heb begrepen dat veel jonge mensen elkaar tegenwoordig zo ontmoeten.’

‘Dit is de eerste keer dat we elkaar in het echt gaan zien, zoals ik al zei,’ ging Ellie verder. ‘Ik moet toegeven dat ik wel wat zenuwachtig ben.’ En dat ze te veel praatte, wat geen goede combinatie was, maar ze kon het niet helpen.

‘Het heeft wel iets romantisch, toch?’

Ellie glimlachte. Het was romantisch en riskant en idioot tegelijk. ‘Ik geloof dat ik al half-en-half verliefd op hem ben. Gek eigenlijk hè, als je bedenkt dat onze relatie tot nu toe zuiver en alleen bestaat uit telefoontjes, e-mailtjes en sms’js.’

‘Liefde is zelden logisch, in mijn ervaring,’ zei de vrouw. ‘Ik heet trouwens Martha.’

‘Ik ben Ellie.’

‘Aangenaam kennis te maken, Ellie.’

‘Mijn moeder vindt het niet goed dat ik dit doe,’ zei Ellie zacht en ietwat omzichtig.

‘Het valt niet mee voor ons, als ouders, om onze kinderen los te laten.’ Martha keek bedachtzaam, alsof ze zich iets uit haar eigen verleden herinnerde. ‘Toen Marilyn met Jack trouwde, vond ik het afschuwelijk dat ze naar deze staat verhuisde. Vanuit New Jersey ligt dat helemaal aan de andere kant van het land. Ik wist zeker dat ze daar geen goed aan deed, maar ze vindt het hier heerlijk. En het is een feit dat ik het fijn vind om hier elke zomer langs te komen. Marilyn heeft een kapsalon op Harbor Street, de hoofdstraat van Cedar Cove. Waar looger jij, lieverd?’

‘In de Rose Harbor Inn.’

‘Dat ken ik. Het pension is een stukje heuvelop vanaf Marilyns zaak. Je hebt er een schitterend uitzicht over de baai.’

Dat had Tom ook al gezegd. Het uitzicht was een van de redenen dat hij haar de Rose Harbor Inn had aangeraden. Vanaf het terras kon je niet alleen de vuurtoren zien, maar ook de werf van Bremerton.

Ellies telefoon pingde en een snelle blik vertelde haar dat het haar moeder weer was. Ze wist niet waarom ze nog de moeite deed om op het schermpje te kijken.

Het zoveelste sms’je. De zoveelste waarschuwing. Ellie zuchtte en zag Martha opkijken. ‘Mijn moeder weer,’ zei ze, terwijl ze haar telefoon opborg. ‘Ze is ervan overtuigd dat ik iets volkomen idioots aan het doen ben.’